

Hallo! raabte Inger uvilkaarlig efter det og løftede Armene; hendes Kinder blussede. Hallo! Hallo! raabte hun igen, mens Lyden af raslende Blade og knækkende Kviste tabte sig i Skovens Dybder.

Ogsaa paa Per begyndte Naturindtrykkene at virke. Det lysnede igen i hans Sjæl. Berøringen af Ingers Haand havde forplantet sig igennem ham som en Skælven. Livshaabet flammede atter op. Men det var en Sankt Elmsild. En eneste Bemærkning af Inger slukkede den brat.

»Det er kedeligt, du ikke er Jæger,« sagde hun. »Det maa være et friskt og fornøjeligt Liv. Du skulde forsøge det engang. Saadan at flakke løs og ledig om i Skove og paa Marker maatte da ogsaa være godt for din Sundhed. Tror du ikke?«

»Det kan vist ikke nytte for mig; den Slags Ting skal man opdrages til. Og jeg er i Virkeligheden aldrig bleven rigtig præsenteret for Naturen. Det er vel derfor, jeg føler mig fremmed for den.«

»Hvem tilhører egentlig den Skov her?«

»Den hører under Budderuplund.«

»Tænk, strækker dens Jorder sig helt herved!«

»Ja, det er en stor Ejendom. Etatsraaden er jo ogsaa en hovedrig Mand.«

»Ja, det er han jo.«

Kort efter var de ude af Skoven. En ny Ud-